

◀ منابع

ا خبار مکه: الازرقی (م ٢٤٨ق)، بیروت، دار الاندلس، ١٤١٦ق؛ ا خبار مکه: الفاکهی (م ٢٧٩ق)، به کوشش ابن دهیش، مکه، النہضة الحدیثه، ١٤٠٧ق؛ الاصابه: ابن حجر العسقلانی (م ٨٥٢ق)، به کوشش علی معاوض و عادل عبدالمحجود، بیروت، دار الكتب العلمیه، ١٤١٥ق؛ الامال: علی بن هبة الله بن ماکولا (م ٤٧٥ق)، بیروت، دار الكتب العلمیه، ١٤١١ق؛ الانساب: عبدالکریم السمعانی (م ٥٦٢ق)، به کوشش عبدالله عمر، بیروت، دار الجنان، ١٤٠٨ق؛ التاریخ الصغیر: البخاری (م ٢٥٦ق)، به کوشش محمود ابراهیم، بیروت، دار المعرفه، ١٤٠٦ق؛ التاریخ و المورخون بمکه: محمد الحبیب الھیله، مکه، مؤسسه الفرقان، ١٩٩٤م؛ تهذیب التهذیب: ابن حجر العسقلانی (م ٨٥٢ق)، بیروت، دار الفکر، ١٤٠٤ق؛ دائرة المعارف بزرگ اسلامی: زیر نظر بجنوردی، تهران، مرکز دائرة المعارف بزرگ، ١٣٧٢ش؛ سُنن السَّدَارِقَطْنَى: السَّدَارِقَطْنَى (م ٣٨٥ق)، به کوشش مجید الشوری، بیروت، دار الكتب العلمیه، ١٤١٧ق؛ السُّننُ الْكَبِرى: البیهقی (م ٤٥٨ق)، بیروت، دار الفکر؛ شفاء الغرام: محمد الفاسی (م ٨٣٢ق)، به کوشش مصطفی محمد، مکه، النہضة الحدیثه، ١٩٩٩م؛ العقد الثمين فی تاریخ البلد الامین: محمد الفاسی (م ٨٣٢ق)، به کوشش محمد حامد، بیروت، الرساله، ١٤٠٦ق؛ الفهرست: ابن النديم (م ٤٣٨ق)، به کوشش تجدد؛ کشف الظنون: حاجی خلیفه (م ١٠٦٧ق)، بیروت، دار الكتب العلمیه، ١٤١٣ق؛ مجلة العرب (ماهnamه)؛ ریاض؛ معجم البلدان: یاقوت الحموی (م ٦٤٢٦ق)، بیروت، دار صادر، ١٩٩٥م؛ معجم المطبوعات العربية: یوسف الیان سرکیس

(م ١٣٥١ق)، قم، مکتبة النجفی، ١٤١٠ق؛ معرفة علوم الحديث: الحاکم النیشابوری (م ٤٠٥ق)، به کوشش سید معظم حسین و دیگران، بیروت، دار الافق الحدیث، ١٤٠٠ق؛ المنمق: ابن حبیب (م ٢٤٥ق)، به کوشش احمد فاروق، بیروت، عالم الكتب، ١٤٠٥ق.

Die chroniken der stadt Mekka Heinrich Ferdinand Wuestenfeld, II, Auszuge aus al-Fakihi, lipzig 1859.

ابراهیم احمدیان

ا خبار مکه مدائني: از آثار کهن در تاریخ مکه، نوشتہ ابوالحسن علی بن محمد مدائني (٢١٥-١٣٥ق.)

این اثر از کتاب‌های قدیمی و گمشده تاریخ مکه است که درباره محتوا و جزئیات آگاهی‌های آن گزارشی روشن در دست نیست. علی بن محمد مدائني معروف به شیخ الاخبارین^۱ در بصره زاده شد و رشد کرد و در مدائیں سکنا گزید^۲ و سپس به بغداد رفت و تا پایان عمر در آنجا ماند. تاریخ نگاران سال‌های ٢٢٤، ٢٢٥، ٢٣١ و ٢٥٥ق. را به عنوان هنگام وفات وی ثبت کرده‌اند.^۳

۱. نک: شیخ الاخبارین، ابوالحسن مدائني.

۲. تاریخ بغداد، ج ١٢، ص ٥٥؛ الكامل، ج ٢، ص ٥١٦.

۳. تاریخ بغداد، ج ١٢، ص ٥٥؛ معجم الادباء، ج ١٤، ص ١٢٥؛ النجوم الزاهره، ج ٢، ص ٢٥٩.

گویا مدائني آگاهی هایی گستردہ از تاریخ و رخدادهای مکہ داشته و تاریخ نگاران از آن بھرہ جسته اند و پس از او ازرقی (م. ۲۲۳ق.) پاره ای از آگاهی های کتابش را درباره مکہ و رویدادهای تاریخی مکہ، از مدائني برگرفته است.^۸ اما وی به اخبار مکہ مدائني ارجاع نداده و اخبار را به طور کلی از مدائني، به واسطه روایان، گزارش کرده است.

گزارش محمد بن خلف معروف به وکیع (م. ۳۹۳ق.) از مدائني چنین است که آگاهی های مربوط به قاضیان مکہ را از اخبار مکه مدائني آورده و افزوده که مدائني جز اینان از دیگری یاد نکرده است.^۹ سخاوی با این که می خواسته کتاب های مکه را معرفی کند، از کتاب مدائني نام نبرده است.^{۱۰} در کتاب های دست اول تاریخ مکه مانند اخبار مکه ازرقی، اخبار مکه فاکھی نیز به اثر مدائني تصریح، اشاره و استناد نشده است.

منابع

أخبار القضاة: ابن خلف (م. ۴۰۶ق.)، بیروت، عالم الکتب؛ الاعلان بالتوییخ: شمس الدین السخاوی (م. ۴۹۰ق.)، به کوشش فرانس روزنثال، بیروت، دار الکتب العلمیه؛ الاعلام: الزركلی (م. ۱۳۹۶ق.)، بیروت، دارالعلم

او در بیشتر دانش های آن روزگار، چیره دست و صاحب اثر بود. برخی محققان آثار وی را در چند دسته موضوعی رده بندی کرده اند.^۱ از جمله وی درباره مکه و مدینه چند اثر تاریخی روایی نوشته است.^۲ نیز کتاب هایی درباره گروه های اعزامی نزد پیامبر ﷺ و ازدواج ها، نامه ها، خطبه ها، اموال و کارگزاران ایشان نگاشته است.^۳ نزد برخی محققان، روایت های تاریخی به دو موضوع کلی تاریخ روزگار جاهلیت و تاریخ روزگار اسلامی قسمت می شده است و مدائني داناترین فرد به تاریخ دوره اسلامی قلمداد شده است.^۴

از کتاب /خبر مکه مدائني، مانند بسیاری از آثار مکه نگاری سده های نخست، نسخه ای بر جا نمانده؛ اما نام آن در کتابشناسی های قدیم و جدید آمده است. ابن ندیم در موضوع مکه دو کتاب به مدائني نسبت می دهد: یکی با عنوان کتاب مکه و دیگری با نام بناء الكعبه.^۵ بغدادی در دو جا نام کتاب را /خبر مکه ثبت کرده^۶ و منابع هم روزگار ما نیز همین عنوان را به کار برده اند.^۷

۱. معجم الادباء، ج ۱۴، ص ۱۳۹-۱۳۳.

۲. الفهرست، ص ۱۱۴-۱۱۳؛ الاعلام، ج ۴، ص ۳۲۳.

۳. الفهرست، ص ۱۱۳-۱۱۴؛ حجاز در صدر اسلام، ص ۴۳

۴. تاریخ بغداد، ج ۱۲، ص ۵۵.

۵. الفهرست، ص ۱۱۷-۱۱۶.

۶. اپیخان المکون، ج ۱، ص ۴۶؛ هدیۃ العارفین، ج ۱، ص ۶۷۰.

۷. موسوعة مکة المکرمة، ج ۲، ص ۲۲۱.

۸. حجاز در صدر اسلام، ص ۴۴۰-۴۴۱.

۹. اخبار القضاة، ج ۱، ص ۲۶۷.

۱۰. نک: الاعلان بالتوییخ.

ابو عبدالله محمد بن عمر ملقب به واقدی، از موالی بنی سهم بن آسلم^۱ یا بنی هاشم^۲ بوده است. ابن سعد تولد او را در سال ۱۳۰ق. و وفاتش را روز دوشنبه ۱۱ ذی حجه سال ۲۰۷ق. دانسته است.^۳ گفته‌اند وی در ۱۸۰ق. از مدینه به عراق رفه و از سوی هارون الرشید قاضی عسکر بغداد شده و تا پایان عمر عهده‌دار این منصب بوده است.^۴

ابن جریح (م. ۱۵۰ق.)، محمد بن عجلان (م. ۱۴۸ق.)، مَعْنَى بن راشد (م. ۱۵۳ق.)، ابراهیم بن سعد (م. ۱۸۵ق.)، ابن ابی ذئب (م. ۱۵۹ق.)، سُفِیَّانُ ثُوری (م. ۱۶۱ق.)، عبد الرحمن بن عبدالعزیز (م. ۱۶۲ق.)، عبد الحمید بن جعفر (م. ۱۵۳ق.) و عبدالعزیز در اوَرْدَی (م. ۱۸۷ق.) شماری از شناخته شده‌ترین استادان و مشایخ واقدی هستند که او در مغازی، سیره، فتوحات و اختلافات حدیثی و فقهی، از آنان دانش فراگرفته است.^۵

بسیاری از دانشوران و محدثان او را ضعیف و غیر ثقة دانسته‌اند.^۶ بغدادی گزارشی گسترده

للملايين، ۱۹۹۷م؛ ایضاح المکنون: اسماعیل پاشا البغدادی (م. ۱۳۳۹ق.)، بیروت، دار احیاء التراث العربي؛ تاریخ بغداد: الخطیب البغدادی (م. ۴۶۳ق.)، به کوشش عبدالقداد، بیروت، دار الكتب العلمیه، ۱۴۱۷ق؛ حجاز در صدر اسلام: صالح احمد العلی، ترجمه: آیتی، مشعر، ۱۳۷۵ش؛ شیخ الاخبارین ابوالحسن المدائی: فهد بدربی محمد، نجف، مطبعة القضاء، ۱۹۷۵م؛ الفهرست: ابن النديم (م. ۴۳۸ق.)، به کوشش تجدد، الكامل فی التاریخ: ابن اثیر علی بن محمد الجزری (م. ۳۰۴ق.)، بیروت، دار صادر، ۱۳۸۵ق؛ معجم الادباء: یاقوت الحموی (م. ۶۶۲ق.)، بیروت، دار احیاء التراث العربي؛ موسوعة مکة المكرمة و المدينة المنورة: احمد زکی یمانی، مصر، مؤسسه الفرقان، ۱۴۲۹ق؛ النجوم الزاهره: ابن تفری بردی الاتابکی (م. ۸۷۴ق.)، مصر، وزارة الثقافة والارشاد القومي؛ هدیة العارفین: اسماعیل پاشا (م. ۱۳۳۹ق.)، بیروت، دار احیاء التراث العربي.

علی احمدی میرآقا

اخبار مکه ← مکه، تاریخ نگاری

اخبار مکه و اقدی: از منابع گمشده تاریخ محلی مکه، نوشته محمد بن عمر واقدی (م. ۲۰۷ق.)

این اثر از کتاب‌های مربوط به تاریخ و رخدادهای مکه و معرفی مکان‌های آن است که تنها گزارش‌هایی کوتاه از آن مانده و اصل کتاب از میان رفته است.

۱. تاریخ بغداد، ج. ۳، ص. ۲۱۲، ۳۰۰؛ سیر اعلام النبلاء، ج. ۹، ص. ۴۵۷؛ الوفی بالوفیات، ج. ۴، ص. ۱۶۸.

۲. الوفی بالوفیات، ج. ۴، ص. ۱۶۸.

۳. الطبقات، ج. ۵، ص. ۴۳۳؛ الواقدی و منهجه، ص. ۸۴.

۴. الواقدی و منهجه، ص. ۹۲.

۵. میزان الاعتدال، ج. ۳، ص. ۶۶۴؛ الواقدی و منهجه، ص. ۱۱۶.

۶. میزان الاعتدال، ج. ۳، ص. ۶۶۲.